ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑΚΙ ΜΑΣ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΝΤΕΚΟΜΠΡΑ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΓΕΥΜΑ ΤΟΥ ΜΑΡΚΗΣΙΟΥ

Μόλις ὁ θαλαμηπόλος τοῦ μαρκησίου Μπρεζέ, κ. Ντιεντονέ, μπῆκε μέσα στὸ κομψὸ μπάρ, ἡ ἐμφάνισίς του χαιρετίσθηκε, ὅπως πάντα μὲ χαρά. Ὅλες οἱ μικροῦλες ποὺ ἦσαν στὸ μπάρ ἔτρεξαν νὰ τὸν περικυκλώσουν. Ὁ ἐρχομός του ἐσήμαινε πανηγύρι γι' αὐτές. Ὁ μαρκήσιος Μπρεζέ, ὁ κύριος τοῦ Ντιεντονέ, ἦταν ἕνας γέρος τῆς παληᾶς ἀριστοκρατίας, μὲ ζωηρὰ ἀκόμη τὰ ἴχνη τῆς νεανικῆς ἐμμορφιᾶς, μὲ κατάλευκο τὸ δέρμα καὶ μὲ τρόπους ἀληθινοῦ εὐπατρίδου. Ὁ Μαρκήσιος ὅμως εἶχε ἐξαιρετικὴ ἀδυναμία στὸ ἀσθενὲς φῦλον καὶ ζοῦσε πάντα μὲ τὴν ἰδέα ὅτι μποροῦσε καὶ τώρα ἀκόμη,στὰ ἑξῆντα του χρόνια νὰ ἐμπνεύσῃ τὸν ἔρωτα.

Ὁ θαλαμηπόλος ἤξερε τὴν ἀδυναμία τοῦ κυρίου του καὶ ἐπειδὴ ὁ Μαρκήσιος τοῦ ἐχάριζε στὴν διαθήκη του 100 χιλιάδες φράγκα,ὁ κ. Ντιεντονὲ νόμισε ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ ἐξυπηρετῇ μὲ κάθε θυσία τὰ γοῦστα τοῦ γενναιοδώρου κυρίου του.

Κάθε ἑβδομάδα τὸν ἔβλεπε κανεὶς μέσα στὸ μπὰρ ἐκεῖνο τῆς Μονμάρτης νὰ σιγανομιλῇ μὲ τὶς μικροῦλες ποὺ ἀποτελοῦσαν τὴν μόνιμη πελατεία του.

Ὁ ρόλος του δὲν ἦταν πολὺ δύσκολος. Ὁ Μαρκήσιος διέθετε ἀρκετὰ χρηματικὰ μέσα γιὰ νὰ μπορῇ ὁ θαλαμηπόλος του νὰ τοῦ ἑτοιμάζῃ κάθε τόσο ἕνα πλούσιο τραπέζι, στολισμένο μὲ ἄνθη καὶ νὰ τοῦ χαρίζῃ τὴν συντροφιὰ μιᾶς «κυρίας» τὴν ὁποία «ἐψάρευσε» ἀπὸ τὰ κέντρα τῆς Μονμάρτης. Γι'αὐτὸ, ὅταν ὁ Ντιεντονὲ ἔμπαινε στὸ μπάρ, τὰ κορίτσια ἔτρεχαν νὰ τὸν περιποιηθοῦν καὶ νὰ τοῦ προτείνουν τὶς ὑπηρεσίες τους. Ἕνα καλὸ γεῦμα στὸ πλευρὸ ἑνὸς γέρουΜαρκησίου εἶναι κάτι ποὺ δὲν ἀφίνει ἀσυγκίνητα τὰ φτωχὰ κορίτσια τῶν λαϊκῶν κέντρων.

Ὁ κ. Ντιεντονὲ πρὶν ἐπιστρατεύσῃ καμμιὰ ἀπὸ τὶς μικροῦλες τοῦ μπὰρ γιὰ τὸ γεῦμα τοῦ κυρίου, τῆς ἔκαμνε προηγουμένως τὴν διδασκαλία του:

— Νᾶχῃς τὸν νοῦ σου. Αὐτὸς ὁ γέρο-πίθηκος ἀγαπάει τὶς κολακεῖες. Πρέπει νὰ τοῦ παίξῃς μεγάλη κωμωδία. Θὰ τοῦ πῇς ὅτι εἶσαι ἐτρελλαμένη μαζί του κι' ὅτι εἶναι ἡ πρώτη ἀγάπη στὴ ζωή σου. Ὅτι δὲν ἔχεις συναντήσει πιὸ χαριτωμένο ἄνδρα κ.τ.λ. κ.τ.λ. Ὕστερα περνᾶς ἀπ' τὸ ταμεῖο καὶ σοῦ μετρῶ διακόσια φράγκα...

***

Ἐκεῖνο τὸ βράδυ ὅταν ὁ κ. Ντιεντονὲ μπῆκε στὸ μπὰρ ρώτησε:

— Ποιὰ ἔχει ἀπόψε σειρά;

— Εἶνε ἡ σειρὰ τῆς Πωλέζας, εἶπεν ἡ Λουΐζα. Ὁ Μαρκήσιος δὲν θὰ μποροῦσε ναῦρῃ καλλίτερη συντροφιὰ γιὰ τὸ γεῦμα του. Εἶνε ὅπως τὴν θέλει.

Ἡ Πωλέζα μόλις ἀπὸ τὴν περασμένη βραδυὰ εἶχε μπῆ γιὰ πρώτη φορὰ στὸ μπάρ. Μ' ἕνα ποτῆρι κοκτέϊ ποὺ προσέφερε σ' ὅλην τὴν πελατεία κέρδισε τὴν γενικὴ συμπάθεια. Τόσο μάλιστα ποὺ κάθε μιὰ παραχώρησε σ' αὐτὴ τὴ σειρὰ της γιὰ τὸ γεῦμα τοῦ Μαρκησίου.

— Ξέρεις τὸ ρόλο σου; τὴ ρώτησε ὁ Ντιεντονέ. Αὔριο βράδυ θὰ γευματίσῃς στὸ μέγαρο τῆς ὁδοῦ Λίλλης 188 μὲ τὸν κ. Μαρκήσιο. Πρόσεξε καλά... Θὰ τὸν κάμῃς νὰ πιστέψῃ ὅτι εἶσαι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του. Ὕστερα πέρασε ἀπὸ τὸ ταμεῖο νὰ σοῦ δώσω διακόσια φράγκα καὶ νὰ πληρώσω καὶ τὸ ταξί σου.

—Ξέρεις Πωλέζα, δὲν εἶναι κακὸς ὁ Μαρκήσιος, διέκοψε ἡ Φερνάνδη. Θὰ σοῦ μιλήσῃ γιὰ τὰ περασμένα καλά του χρόνια, θὰ σοῦ φιλήσῃ τὶς ἄκρες τῶν δακτύλων καὶ θὰ σοῦ ἀφηγηθῇ παληὲς πικάντικες ἱστορίες, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Λουδοβίκου Φιλίππου.Αὐτὸ εἶναι ὅλο... ἕνας τέτοιος τύπος εἶναι βέβαια ἰδανικός!

***

Τὸ ἑπόμενο βράδυ ἡ Πωλέζα ἐγευμάτιζε μαζὺ μὲ τὸνΜαρκήσιο. Ἡ τουαλέτα της ἦταν κομψὴ καὶ ἁπλὴ. Ἕνα κόκκινο τριαντάφυλλο ἦταν καρφωμένο στὸ στῆθος της. Δὲν ἔκαμνε τὴν ἐντύπωσι κοριτσιοῦ τοῦ ἔλαφροῦ κόσμου. Φαινόταν μᾶλλον ὅτι ἀνῆκε σὲ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια.

Ὁ ἀμφιτρύων της φλυαροῦσε ἀκατάπαυστα καὶ ὅταν πειὰ σέρβιραντὰ φροῦτα, ἔσκυψε κατὰ τὴ συνήθειά του νὰ φιλήσῃ τὸ χέρι της. Φόρεσε μάλιστα τὸ μονόκλ του γιὰ νὰ μπορέσῃ καλλίτερα νὰ θαυμάσῃ τὸ κάτασπρο, λεπτὸ χεράκι τῆς Πωλέζας. Εὐθὺς ὅμως τὸ μάτι του ἔπεσε ἐπάνω στὸ δαχτυλίδι ποὺ φοροῦσε στὸ δεξί της χέρι.

— Διάβολε! φώναξε. Φορᾶτε ἕνα δαχτυλίδι ποὺ μοῦ εἶναι πολὺ γνωστό. Ποῦ τὸ βρήκατε; Μήπως σᾶς τὸ χάρισε ὁ ἐξάδελφός μου;

Τότε ἡ Πωλέζα σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι της μὲ μεγάλη σοβαρότητα. Πλησίασε ἀκόμη περισσότερο τὸν Μαρκήσιο, ἔβαλε ἀπαλὰ τὸ χέρι της στὸν ὦμο του καὶ τοῦ εἶπε:

— Εἶμαι ἡ κόμησσα ντὲ λὰ Κοντρεσκάρπ.

Ὁ Μαρκήσιος κατάπληκτος ἄφησε τὸ μονόκλ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸ μάτι του στὸ πιάτο καὶ νὰ κομματιασθῇ.

— Εἴσθε ἡ γυναῖκα τοῦ ἐξαδέλφου μου;

— Εἶμαι ἡ ἐξαδέλφη σας! Παντρεύθηκα πρὶν ἀπὸ ἕξη μῆνες τὸν ἐξάδελφό σας.

Ὁ Μαρκήσιος τὰ εἶχε χάσει. Σηκώθηκε, ὑποκλίθηκε καὶ εἶπε στὴν ὡραία του συγγενῆ.

— Ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, εἶμαι ἐξαιρετικὰ συγκινημένος ποὺ σᾶς φιλοξενῶ ἀπόψε στὸ τραπέζι μου. Θὰ σᾶς παρακαλοῦσα ὅμως νὰ μοῦ πῆτε τὶ σᾶς ἔφερε ὡς ἐδῶ.

— Δὲν ἔχω λόγο νὰ σᾶς τὸ κρύψω, ἀπάντησε ἡ κόμησσα γελῶντας. Θὰ σᾶς πῶ τὴν ἀφορμὴ τῆς παρουσίας μου. Ἂν κὶ ζῆτε χωρισμένος ἀπ' τὴν οἰκογένειά σας, κανεὶς ὅμως δὲν ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται γιὰ σᾶς καὶ ὅλοι ξέρουν τὶς λεπτομέρειες τῆς ζωῆς σας. Ὁ κόμης μοῦ διηγήθηκε τὶ ἀηδὴ κωμωδία παίζει εἰς βάρος σας ὁ θαλαμηπόλος σας...

— Τί; Τί; Ὁ Ντιεντονὲ παίζει κωμωδία εἰς βάρος μου;

— Περιμένετε λίγο, ἀγαπητέ μου ἐξάδελφε, θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω ἀμέσως. Ὅταν ὁ σύζυγός μου μοῦ μίλησε γιὰ τὴ συμπεριφορὰ τοῦ θαλαμηπόλου σας τοῦ εἶπα: Πρέπει νὰ σώσουμε τὸν Μαρκήσιο. Πρέπει νὰ τοῦ ἀποκαλύψουμε ὅτι, ὁ Ντιεντονὲ τὸν ἀπατᾶ, ὅτι τὸν κοροϊδεύει, δασκαλεύοντας προηγουμένως τὶς μικροῦλες ποὺ τοῦ προμηθεύει γιὰ τὰ γεύματά του. Πρέπει τέλος νὰ τοῦ ἀποκαλύψουμε τὶ ἄνθρωπο ἔχει στὴν ὑπηρεσία του. Θὰ πάω μόνη μου στὸ μπὰρ ὅπου ὁ θαλαμηπόλος αὐτὸς συνειθίζει νὰ βρίσκῃ τὰς συνενόχους του καὶ θὰ προσπαθήσω νὰ γίνω δεκτὴ ἀπὸ τὸν Ντιεντονέ, Δὲν ἔχασα λοιπὸν καιρό. Χθὲς τὸ βράδυ πῆγα στὸ μπάρ.Ὁ κ. Ντιεντονὲ μοῦ εἶπε :—«Τὸ νοῦ σου, μικροῦλα μου, αὐτὸς ὁ γέρο—πίθηκος ἀγαπᾶ τὶς κολακεῖες. Πές του ὅτι εἶσαι τρελλὰ ἐρωτευμένη μαζί του καὶ ὕστερα πέρασε ἀπὸ τὸ ταμεῖο νὰ σοῦ δώσω διακόσια φράγκα»!..

— Ὄχι! ὄχι! ψιθύρισε ὁ Μαρκήσιος. Ὁ Ντιεντονέ!... Εἶναι δυνατὸν νὰ σᾶς μίλησε ἔτσι ὁ Ντιεντονέ;

— Ἀκριβῶς, ὅπως σᾶς τὸ λέγω, ἐξάδελφέ μου. Καὶ εἶμαι εὐτυχὴς γιατὶ μπορῶ νὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω μὲ τὴν παρουσία μου.

Ὁ Μαρκήσιος ἔτρεμε ἀπὸ τὸ θυμό του. Σκέφθηκε μερικὰ λεπτά. Γρήγορα ὅμως συνῆλθε καὶ ἀποτελείωσε τὸ γεῦμα μὲ τὴν ἐξαδέλφη του.

Ἔπειτα ἀφοῦ τὴν συνώδευσε στὸ αὐτοκίνητό της μπῆκε στὴ βιβλιοθήκη του καὶ κάλεσε τὸν Ντιεντονέ.

— Κύριε, τοῦ εἶπε, δὲν θέλω πειὰ τὰς ὑπηρεσίας σας. Σᾶς πληροφορῶ ἀκόμη ὅτι αὔριο τὸ πρωὶ πηγαίνω στὸν συμβολαιογράφο μου γιὰ ν' ἀλλάξω τὴν διαθήκη μου. Ὅλα τελείωσαν πειὰ μεταξύ μας. Φύγετε! Φύγετε ἀμέσως!...

Ὁ Ντιεντονὲ ἔσκυψε τὸ κεφάλι καὶ χωρὶς νὰ βγάλῃ μιλιὰ, ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο ψιθυρίζοντας:

— Διάβολε!... Τὶ νὰ συνέβῃ; Εἶμαι βέβαιος πὼς αὐτὴ ἡ μικροῦλα ἡ Πωλέζα θᾶκανε καμμιὰ γκάφα. Τὶ ἤθελα νὰ τὴν φέρω στὸ Μαρκήσιο; Εἶχε ἕνα τόσο πρόστυχο μοῦτρο!...

Μωρὶς Ντεκομπρὰ

Διάβολε! φώναξε. Φορᾶτε ἕνα δαχτυλίδι ποὺ μοῦ εἶναι πολὺ γνωστό.

Ο ΜΕΛΑΧΘΩΝ ΚΑΙ Η ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ

Ὁ Μελάχθων, ὁ ἐπιφανέστατος τῶν μαθητῶν τοῦ Λουθήρου καὶ συνεργὸς αὐτοῦ στὴ θρησκευτικὴ μεταρρύθμισι, πῆγε κάποτε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴ μητέρα του, γυναῖκα ἀγαθὴ καὶ ἁπλοϊκή, ἡ ὁποία ἐξαιρετικὰ συγκινημένη ἀπ' τοὺς θρησκευτικοὺς καυγάδες καὶ μὴ ξέροντας πειὰ τὶ πρέπει νὰ πιστεύῃ, τὸν παρακάλεσε νὰ τὴν διαφωτίσῃ σχετικῶς.

—Μῆτερ μου, τῆς εἶπε τότε ὁ Μελάχθων, ἐξακολούθησε νὰ προσεύχεσαι ὅπως καὶ πρῶτα, καὶ ἄφησε τοὺς θρησκευτικοὺς καυγάδες στοὺς θεολόγους!...